

Pròleg

La meva infància va estar marcada per aquella insensata guerra que va delmar les famílies d'ambdós meus pares, em va fer avorrir les farinetes de blat de moro i els naps bullits, i em va impedir començar a estudiar fins l'any 39, cosa que vaig fer al col·legi dels jesuïtes de Casp. D'aquells anys son una intensiva pràctica esportiva, les amistats més duradores i l'afició per la literatura, la música i les arts plàstiques.

Volia ser cirurgià o arquitecte i, en qualsevol cas, no treballar mai en la indústria ni a l'administració; però vaig estudiar dret i peritatge mercantil i vaig treballar quasi exclusivament en la indústria i a l'administració pública fins a a ser funcionari de carrera.

L'anterior "quasi" comprèn, entre d'altres, una inicial col·laboració en el despatx de Procurador del meu pare, donar classes al ISEP de sexologia clínica (de la qual matèria m'havia diplomat amb el número ú), fer unes traduccions de llibres d'espiritualitat per a l'editorial Sal Terrae de Santander, administrar i vendre un grapat de finques barcelonines i exercir de secretari de varies companyies comercials i industrials.

Vaig ser soci fundador del "Museu d'Art Contemporani de Barcelona" (1959-1963) i durant els anys seixanta vaig col·leccionar força pintura contemporània. Més tard, amb els doctors Serrat Pagès i Macho Vives, vaig ser coautor de dos volums de "Consultes de Sexología" per a l'editorial Zeta i, amb el meu fill Jano, del llibre "España sopa a sopa" (Ed. Destino, 1995). El 1987 vaig escriure

un estudi sobre la cuina de “Guisados Barios” (quadern de cuina de 1831) d’Edicions de la Magrana i el 2011 “L’Atractiu Sexual Femení” a Promociones y Publicaciones Universitarias, S.A. (“PPU”).

El desembre de 1954 vaig finalitzar el servei militar i em vaig casar.

ahir que era festiu per celebrar-ho

vaig redimir un antic porró de vidre
de la humida foscúria en què dormia
des de feia pocs dies ple de vi...da
i alçant-lo a contrallum
i mirant-lo amb fixesa
vaig beneir-lo com tinc per costum
bevent-ne un bon raget sense tacar-me
amb aquella alegría incontrolable
que desperta en l'infant
la joguina acabada d'estrenar

Ajagut a la fosca

Ajagut a la fosca
engoleixo el silenci de la nit.
La negror clarifica les idees.
La llum
-ben al contrari-
confon el pensament.

a la memòria

tots els dies passats caben en unes
poques comptades fitxes
calaixets de cartró
petits armaris
de fusta suau i tendra com la infància
carpetes diminutes
com sospirs

a la memòria
quan hom és vell i un punt cansat de viure
l'ahir i l'abans d'ahir
l'altra setmana
aquesta tan llunyana
matinada
i l'any de la nevada a Barcelona
es fan un embolic
i s'agermanen

a la memòria
la història s'amuntega en poc espai
i els dies que l'han fet
tot i ser tan distints
quasi no es distingeixen uns dels altres
malgrat que
de vegades
semblin viscuts per diferents persones

A la taula tranquil·la del diumenge

no hi convidem la pressa ni el neguit:
la parem quan l'arròs és al seu punt
i amanim l'amanida amb l'alegria.

A la taula curulla del diumenge
no hi ha cadira per la pau d'Horaci:
al seu voltant s'hi beu, s'hi fa gatzara,
al seu voltant s'hi riu a cor que vols.

A la taula rodona del diumenge,
quan fa bon dia, hi creix el sol i el vi
hi pinta llacs i rius i xopa el pa,
mentre la brisa passa i els néts xisclen.

A l'entorn de la taula del diumenge,
quan som al poble, ens hi apleguem un munt
d'anys de totes les mides i colors
i deixem relliscar el temps per l'esquena.

A l'eixida del mas

hi tenim una escala,
estreta i empinada
-florida quasi sempre-,
que acaba en una porta
verda que no du enlloc
més que al casal eteri
dels pardals i les merles.

A menudo admiramos más el vaso

que la olorosa rosa que lo habita,
el labrado cristal que la limita
a estricta soledad y a breve ocaso.

Pero éste, en todo caso, no es mi caso
cuando contemplo el cuerpo que me incita
al beso y al abrazo, que me excita
la sed de tí, la llama en que me abraso.

Sí: tu cuerpo me importa, no lo niego.
Es de una delicada geografía:
es, donde debe ser, de brasa y fuego

y, donde no, de una elegancia fría.
Sí: su forma me gusta, no soy ciego.
Mas prefiero su rosa: tu alegría.

Anda despacio. Va
recorriendo la casa
morosamente. Ve,
sin mirar, lo que falta,

entre viejos tapetes
y desconchadas jarras,
en un silencio oscuro
de luz y de palabras.

El piano es ataúd,
las fundas son mortaja,
el corredor camino
que conduce a la nada.

En la cocina no hay
ni la más leve llama
ni un perejil ajado
ni una sola manzana.

No hay fuego en el brasero.
No hay calor en la cama.
No hay color en los cuadros.
No iluminan las lámparas.

Anda despacio. Va
-como cada mañana
o tarde o noche o siglo-
recorriendo la casa,

susurrando sonidos,
gimiendo sus nostalgias,
sola en su soledad
tristísima de jaula.

Andrés Gamboa

veig els ulls de l'andrés
uns ulls desconcertants
el bar del centre
n'és el teló de fons en el record
d'aquells ulls de l'andrés que ja no miren
però que tant miraren i gaudiren
apassionadament

veig els ulls de l'andrés grisa pissarra
alhora dura i tendra
alhora comprensiva i malpensada
uns ulls d'haver viscut molt vitalment
uns ulls d'haver observat tota la vida
d'haver-se-la begut ben a consciència
(tot mastegant de tant en tant un llapis
per pronunciar el francès com ell pensava
que s'havia de fer)

i en reveure aquells ulls reveig un tros
del meu temps enterrat

Àpat aquemènida

El dels agosarats i triomfadors
perses, medes i grecs,
soldats de Cir,
és sens dubte un dels àpats
més ben compaginats:
eliminats els greixos
i preterit el foc,
de fet només admet
el gustós pa Sangak,
fet amb pedres calentes,
el fort vi de Shyras,
tan lloat per Khayyam,
i el formatge de cabra.

Ara ja és temps de tornar a la muntanya

per trepitjar els herbeis i l'argila lliscosa,
les moltes de vellut i la fosca pinassa
que, a la tardor, subtils, aromen l'aire.

Farciré la maleta amb les dèries més meves
-Mozart, Cernuda, Twinings i Riberes de Duero-
i amb camises de quadres i pantalons de pana
(i amb algun nou projecte si s'escau)

i aniré a la muntanya com cada any,
perquè és temps de tornar-hi,
doncs ja l'estiu, amb pluges de xaranga
ben sorollosa, s'ha escolat de sobte.

Ara pensava en tu altra vegada.
(M'havia endormiscat). Érem al riu
i teníem vint anys, poc més o menys:
rèiem i ens abraçàvem
i -joves, nus i xops-
oblidàvem els greus
advertiments paterns
i amb una immensa fúria ens estimàvem.